

Sygn. akt II AKa 211/12

Sygn. akt II AKa 211/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Pławgo (spr.)

Sędziowie: SA – Marek Czecharowski

SO (del.) – Anna Ptaszek

Protokolant: sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 01 sierpnia 2012 r.

sprawy:

1/ J. S. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k., z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2/ W. G. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3/ T. D. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ;

4/ J. L. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego W. P. w. W.

z dnia 20 grudnia 2011 r., sygn. akt V K 61/08

I. uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu W. P. w. W. do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R., adw. A. Ś., adw. J. Ł. – Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł zawierające 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

1. **J. S. (1)** został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w W. oraz N., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której weszli W. G. (1), J. L. (1) i T. D. (1) oraz inne dotychczas nieustalone osoby, której celem było popełnianie przestępstw przeciwko dokumentom, przestępstw skarbowych oraz przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu polegających na wprowadzeniu do obrotu handlowego paliw płynnych pochodzących z nielegalnych i nieustalonych dotychczas źródeł, przy wykorzystaniu działalności gospodarczej w zakresie uprawnień koncesyjnych na obrót (...) S.A. z siedzibą w N. - Biuro Handlowe w W. podejmując przy tym czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem wyżej wymienionych przestępstw przy wykorzystaniu rachunku bankowego prowadzonego przez Bank (...) w W. dla (...) Biuro Handlowe w W.

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.,

II. w okresie co najmniej od kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w N. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I jako Prezes Zarządu (...) S.A. nierzetelnie prowadził księgę firmy (...) S.A. w ten sposób, że włączył do dokumentacji księgowej firmy oraz podrobione przez innych członków grupy dokumenty dotyczące obrotu handlowego firmy (...) S.A., jak również nie wykazywał w dokumentacji księgowej kosztów związanych z transportem sprzedawanego paliwa rozliczając przy tym w celu ujawnienia stanów rzeczywistych wzajemne zobowiązania wobec swoich kontrahentów przy pomocy fikcyjnych cesji wierzytelności

tj. o czyn z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

III. w okresie od co najmniej kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w N., woj. (...), w W. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w zorganizowanej grupie

przestępczej opisanej w punkcie I, przy wykorzystaniu rachunku bankowego nr (...) prowadzonego przez Bank (...) w W. dla (...) S.A. Biuro Handlowe w W. podejmował czynności, które miały udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych uzyskanych jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionych przestępstw opisanych w punktach I i II w/w zarzutu oraz przestępstw popełnionych przez innych członków grupy opisanej w punkcie I w/w zarzutu w ramach jej funkcjonowania w ten sposób, że upoważnił do dysponowania w/w kontem bankowym T. D. (1), W. G. (1) i J. L. (1) celem umożliwienia im dokonywania wpłat środków finansowych z popełnionych w/w przestępstw na konto Biura Handlowego w W. za pośrednictwem należących do T. D. (1) i W. G. (1) innych rachunków bankowych, po czym po dokonaniu w/w wpłat i ich pobraniu z konta bankowego Biura odbierał od w/w osób wskazane środki finansowe w części lub całości przeznaczając je następnie jako środki finansowe pochodzące z legalnego źródła na bieżącą działalność przedsiębiorstwa (...) S.A.

tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

2. **W. G. (1)** został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w W. oraz N., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski brał udział w założonej i kierowanej przez J. S. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził także J. L. (1) i T. D. (1) oraz inne dotychczas nieustalone osoby, której celem było popełnianie przestępstw przeciwko dokumentom, przestępstw skarbowych oraz przestępstw przeciwko

obrotowi gospodarczemu polegających na wprowadzeniu do obrotu handlowego paliw płynnych pochodzących z nielegalnych i nieustalonych źródeł, przy wykorzystaniu działalności gospodarczej w zakresie uprawnień koncesyjnych na obrót (...) S.A. z siedzibą w N. - Biuro Handlowe w W., podejmując przy tym czynności, które miały udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem wyżej wymienionych przestępstw przy wykorzystaniu rachunku bankowego prowadzonego przez Bank (...) w W. dla (...) Biuro Handlowe w W.

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

III. w okresie od co najmniej kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w N., woj. (...), w W. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, przy wykorzystaniu rachunku bankowego nr (...) prowadzonego przez Bank (...) w W. dla (...) S.A. Biuro Handlowe w W. podejmował czynności, które miały udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych uzyskanych jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionego przestępstwa opisanego w punkcie I zarzutu oraz przestępstw popełnionych przez innych członków grupy opisanej w punkcie I w ramach jej funkcjonowania, w ten sposób, że środki pieniężne z w/w przestępstw, które inni członkowie zorganizowanej grupy przestępczej dostarczyli mu wpłacał na rachunki bankowe należące do siebie oraz do ustalonych członków w/w grupy przestępczej, po czym środki te lokował na rachunku bankowym (...) S.A. dokonując przy tym przelewów finansowych w imieniu kontrahentów spółki, a także rozchodził w/w środki finansowe jako środki finansowe pochodzące z legalnego obrotu paliwami w imieniu (...) S.A.

tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

3. ***T. D. (1)*** został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w W. oraz N., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski brał udział w założonej i kierowanej przez J. S. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził także W. G. (1) i J. L. (1) oraz inne dotychczas nieustalone osoby, której celem było popełnianie przestępstw przeciwko dokumentom, przestępstw skarbowych oraz przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu polegających na wprowadzeniu do obrotu handlowego paliw płynnych pochodzących z nielegalnych i nieustalonych dotychczas źródeł, przy wykorzystaniu działalności gospodarczej w zakresie uprawnień koncesyjnych na obrót (...) S.A. z siedzibą w N. - Biuro Handlowe w W., podejmując przy tym czynności mające udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem wyżej wymienionych przestępstw przy wykorzystaniu rachunku bankowego prowadzonego przez Bank (...) w W. dla (...) Biuro Handlowe w W.

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od maja 2003 roku do lipca 2003 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla potwierdzenia nie zaistniałych w rzeczywistości transakcji handlowych dokonanych pomiędzy firmą (...) S.A. a firmą (...) podrobił dokumenty w postaci faktur VAT oraz not korygujących wystawionych rzekomo przez nieistniejący podmiot gospodarczy o nazwie (...) w B. w ten sposób, że podrobił podpis F. W. na dokumentach o numerach (...)

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IV. w maju 2003 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla potwierdzenia nie zaistniałych w rzeczywistości transakcji handlowych dokonanych pomiędzy firmą (...) S.A., a firmą (...) z/s w B. będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu jako

kierujący Biurem Handlowym w (...) S.A. poświadczył nieprawdę w ten sposób, że wystawił faktury VAT nr (...), nr (...), po czym podrobił na nich podpis F. W. jako osoby uprawnionej do odbioru faktury w imieniu przedsiębiorstwa (...)

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

V. w okresie od maja 2003 roku do lipca 2003 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I będąc upoważnionym do zajmowania się sprawami spółki pomagał J. S. (1) nierzetelnie prowadzić księgę firmy (...) S.A. w ten sposób, że przekazywał fikcyjne wystawione i podrobione przez siebie dokumenty dotyczące obrotu handlowego z firmą (...)

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

VI. w okresie co najmniej od kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w N., woj. (...), w W. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, przy wykorzystaniu rachunku bankowego nr (...) prowadzonego przez Bank (...) w W. dla (...) S.A. Biuro Handlowe w W. podejmował czynności, które miały udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych uzyskanych jako korzyści majątkowe z popełnionych przestępstw wskazanych w pkt-cie I, II, III, IV w/w zarzutu oraz przestępstw popełnionych przez innych członków grupy opisanej w pkt-cie I w/w zarzutu w ramach jej funkcjonowania, w ten sposób, że środki pieniężne z w/w przestępstw, które inni członkowie zorganizowanej grupy przestępczej dostarczali mu wpłacał na inne rachunki bankowe należące do siebie oraz członków w/w grupy przestępczej, po czym środki te lokował na rachunku bankowym (...) S.A. dokonując przelewów finansowych w imieniu kontrahentów spółki, a także rozchodował w/w środki finansowe jako środki finansowe pochodzące z legalnego obrotu paliwami płynnymi w imieniu (...) S.A.

tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

4. **J. L. (1)** został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w W. oraz N., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski brał udział w założonej i kierowanej przez J. S. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził także W. G. (1), T. D. (1) oraz inne dotychczas nieustalone osoby, której celem było popełnianie przestępstw przeciwko dokumentom, przestępstw skarbowych oraz przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu polegających na wprowadzaniu do obrotu handlowego paliw płynnych pochodzących z nielegalnych i nieustalonych dotychczas źródeł, przy wykorzystaniu działalności gospodarczej w zakresie uprawnień koncesyjnych na obrót (...) S.A. z siedzibą w N. - Biuro Handlowe w W. podejmując przy tym czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem wyżej wymienionych przestępstw przy wykorzystaniu rachunku bankowego prowadzonego przez Bank (...) w W. dla (...) S.A. Biuro Handlowe w W.

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od sierpnia 2003 roku do września 2003 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla potwierdzenia nie zaistniałych w rzeczywistości transakcji handlowych dokonanych pomiędzy firmą (...) S.A. a firmami (...) oraz (...) podrobił dokumenty w postaci faktur VAT:

- wystawionych przez nieistniejący podmiot gospodarczy o nazwie (...) z/s w B. w ten sposób, że podrobił podpis W. F. w dokumentach o numerach (...), (...), nr (...), nr (...), nr (...),

- wystawionych przez podmiot gospodarczy o nazwie (...) z/s w K. w ten sposób, że podrobił podpis P. J. w dokumentach o numerach: nr (...), (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. w lipcu 2003 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I działając w podobny sposób w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla potwierdzenia nie zaistniałych w rzeczywistości transakcji handlowych dokonanych pomiędzy firmą (...) S.A. a firmą (...) będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu jako Dyrektor Biura Handlowego w (...) S.A. poświadczył nieprawdę w ten sposób, że wystawił faktury VAT nr (...), nr (...) potwierdzających sprzedaż Etyliny PB 95 dla firmy (...) Sp. z o.o. z/s w G. przez (...) S.A. w sytuacji, gdy sprzedaż ta nie miała miejsca w rzeczywistości

tj. o przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

IV. w okresie od lipca 2003 roku do września 2003 roku w W. i innych miejscowościach na terenie kraju w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I będąc upoważnionym do zajmowania się sprawami spółki działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru pomagał J. S. (1) nierzetelnie prowadzić księgę firmy (...) S.A.

w ten sposób, że przekazywał do dokumentacji księgowej firmy fikcyjne wystawione i przez siebie podrobione dokumenty dotyczące

obrotu handlowego z firmą (...), (...) oraz (...)

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z

art. 6 § 2 k.k.s.

V. w okresie od kwietnia 2003 roku do września 2003 roku w N., woj. (...), w W. i innych miejscowościach na terenie kraju działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, przy wykorzystaniu rachunku bankowego nr (...) prowadzonego przez Bank (...) w W. dla (...) S.A. Biuro Handlowe w W. podejmował czynności, które miały udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych uzyskanych jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionych przestępstw opisanych w punktach I, II, III i IV zarzutu oraz przestępstw popełnionych przez innych członków grupy opisanej w pkt-cie I w ramach jej funkcjonowania w ten sposób, że środki pieniężne z w/w przestępstw, które inni członkowie zorganizowanej grupy przestępczej przy wykorzystaniu swoich rachunków bankowych lokowali na rachunku bankowym (...) S.A. rozchodował jako środki finansowe pochodzące z legalnego obrotu paliwami płynnymi

tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011 r. sygn. akt V K 61/08 Sąd Okręgowy w Warszawie:

oskarżonego **J. S. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od I do III, przy czym ustalił, iż wskazane w zarzucie z pkt III środki płatnicze uzyskane jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionych przestępstw opisanych w pkt I i II stanowiły kwotę 1 835 998,00 złotych, i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt II, przyjmując, iż wypełnił on dyspozycję art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s., na podstawie w/wym. przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

w zw. z art. 38 § 1 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu J. S. (1) karę łączną 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł od oskarżonego J. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt III w kwocie 458.999,50 (czteryście pięćdziesiąt osiem dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć, pięćdziesiąt) złotych;

oskarżonego **W. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II, przy czym ustalił, iż wskazane w zarzucie z pkt II środki płatnicze uzyskane jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionych przestępstw opisanych w pkt I stanowiły kwotę 1 835 998,00 złotych, i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art.

299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu W. G. (1) karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu W. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięć) lat;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu W. G. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 lipca 2006 roku do dnia 30 sierpnia 2006 roku i uznał karę grzywny za uiszczoną w całości;

na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł od oskarżonego W. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt II w kwocie 458 999,50 (czteryście pięćdziesiąt osiem dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć, pięćdziesiąt) złotych;

oskarżonego **T. D. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od I do V, przy czym ustalił, iż wskazane w zarzucie z pkt V środki płatnicze uzyskane jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionych przestępstw opisanych w pkt I, II, III i IV stanowiły kwotę 1 835 998,00 złotych, i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.

65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art.

65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności i grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- za czyn opisany w pkt IV, przyjmując, iż wypełnił on dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s., na podstawie w/wym. przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności i grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- za czyn opisany w pkt V na podstawie art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art.

299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu T. D. (1) karę łączną 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu T. D. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 lipca 2006 roku do dnia 03 kwietnia 2007 roku;

na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł od oskarżonego T. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt V w kwocie

458 999,50 (czterysta pięćdziesiąt osiem dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć, pięćdziesiąt) złotych;

oskarżonego **J. L. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt od I do V, przy czym ustalił, iż wskazane w zarzucie z pkt V środki płatnicze uzyskane jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionych przestępstw opisanych w pkt I, II, III i IV stanowiły kwotę 1 835 998,00 złotych, i za to:

- za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności, przy czym przyjął, że wymienione w zarzucie dokumenty o numerach 03/08/05 i 03/08/03 noszą datę 07 sierpnia 2008 roku,

- za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności i grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- za czyn opisany w pkt IV, przyjmując, iż wypełnił on dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s., na podstawie w/wym. przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności i grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- za czyn opisany w pkt V na podstawie art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art.

299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu J. L. (1) karę łączną 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu J. L. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 lipca 2006 roku do dnia 29 marca 2007 roku;

na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł od oskarżonego J. L. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści osiągniętych z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt V w kwocie 458 999,50 (czteryście pięćdziesiąt osiem dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć, pięćdziesiąt) złotych;

na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych opisanych: w poz. 1.1, 1.2, 1.3, 1.5, 1.6 i 2 wykazu dowodów rzeczowych Nr Drz 14/06 na k. 1815-1816 akt sprawy, w poz. 1.1, 1.3, 2.1, 2.2, 2.3, 2.4, 2.5, 2.6, 3.1, 3.2, 3.3, 3.4, 3.5, 3.6, 3.7, 3.8, 3.9 i 3.10 wykazu dowodów rzeczowych Nr Drz 15/06 na k. 1820-1821 akt sprawy oraz w poz. 1.1, 1.3, 1.4, 1.5, 1.6, 1.8, 1.9, 1.11, 1.15, 1.16, 22.132, 23.133, 24.134, 28.145, 28.146, 28.147, 28.148, 29.149, 29.150, 30.151, 30.152, 30.153 i 31.154 wykazu dowodów rzeczowych Nr 1/121/07 na k. 2787-2802 akt sprawy;

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe opisane w poz. 25.135 i 25.136 nakazał zwrócić oskarżonemu W. G. (1);

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz: adw. M. R. - Kancelaria Adwokacka ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 3 247,20 (trzy tysiące dwieście czterdzieści siedem, dwadzieścia) złotych, w tym stawka podatku VAT, tytułem obrony z urzędu oskarżonego J. S. (1), adw. A. Ś. - Kancelaria Adwokacka ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 3 394,80 (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt cztery, osiemdziesiąt) złotych, w tym stawka podatku VAT, tytułem obrony z urzędu oskarżonego W. G. (1) oraz adw. J. Ł. - Kancelaria Adwokacka ul. (...) lok. 23, (...)-(...) W., kwotę 3 394,80 (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt cztery, osiemdziesiąt) złotych, w tym stawka podatku VAT, tytułem obrony z urzędu oskarżonego J. L. (1);

zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: J. S. (1), T. D. (1) i J. L. (1) kwoty po 1 400 (jeden tysiąc czterysta) złotych, zaś od oskarżonego W. G. (1) kwotę 1 300 (jeden tysiąc trzysta) złotych tytułem opłaty oraz obciążył ich pozostałymi kosztami sądowymi w częściach nań przypadających.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca J. S. (1) zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

1. na mocy art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania:

1) art. 7 k.p.k., art. 2 §2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k. art.

9 §1 k.p.k. co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez:

a) dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków oraz zgromadzonych w sprawie dokumentów;

b) nie rozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego J. S. (1) oraz rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego J. S. (1);

2) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez poczynienie ustaleń w sprzeczności z zebraniem i ujawnionym materiałem dowodowym, w szczególności, że oskarżony J. S. (1) co najmniej kwietnia 2003 roku do września 2003 roku założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą oraz że przy pomocy założonego rachunku bankowego nr (...) podejmował czynności, które miały udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych uzyskanych jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionych przestępstw opisanych w pkt. I i II zarzutu;

3) art. 424 § 1 k.p.k., poprzez nie zawarcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustaleń, co do strony przedmiotowej i podmiotowej przypisanych oskarżonemu J. S. (1) przestępstw opisanych w pkt. I, II, III zaskarżonego wyroku (zarzutu).

2. na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie, że:

a) oskarżony J. S. (1) dokonał zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. I, II, III zaskarżonego wyroku (zarzutu);

b) wskazane w pkt. III zarzutu środki płatnicze uzyskane jako korzyści majątkowe w wyniku popełnionych przestępstw opisanych w pkt. I i II stanowiły kwotę 1.835.998,00 złotych.

ewentualnie

3. Na mocy art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego: art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 258 §3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 maja 2004 roku, nadanym ustawą z dnia 10 września 1999 r. Przepisy wprowadzające Kodeks karny skarbowy (Dz.U.2004.93.889).

Podnosząc te zarzuty, wnosił o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów,

ewentualnie

2) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu W. P. w. W.

Obrońca oskarżonego W. G. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik wyroku, a mianowicie:

- art. 4 w zw. z art. 92 w zw. z art. 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez orzeczenie o winie wyłącznie na podstawie dowodów obciążających i pominięciu dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska, a także poprzez całkowicie dowolne ustalenie wysokości rzekomych korzyści majątkowych z art. 299 § k.k. jako „sumy niezgodnych z obowiązującymi przepisami wpłat na rachunek bankowy Biura handlowego P. P.H. (...) S.A. w W.”,

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez czynienie na niekorzyść oskarżonego niekorzystnych domniemań w sytuacji gdy stan dowodów nie pozwalał na ustalenie faktów - w szczególności domniemania nielegalnego pochodzenia paliw w sytuacji gdy Sąd nie ustalił ich pochodzenia.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wynikający z błędnego koła w rozumowaniu (circulus vitiosus): oskarżony popełnił przestępstwo prania brudnych pieniędzy ponieważ brał udział w grupie przestępczej, zaś brał udział w grupie przestępczej ponieważ prał brudne pieniądze.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie oskarżonego W. G. (1).

Jednocześnie wnosił o zasądzenie kosztów nieopłaconej w całości ani w części z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Obrońca oskarżonego T. D. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie, że oskarżony od kwietnia do września 2003 roku w W. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było popełnianie przestępstw przeciwko dokumentom oraz przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu polegających na wprowadzaniu do obrotu handlowego paliw płynnych pochodzących z nielegalnych źródeł przy wykorzystaniu działalności gospodarczej tj. czynu karalnego z art. 258 § 1 k.k.

Na podstawie art. 427 § 1 wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu w punkcie I czynu.

Obrońca oskarżonego J. L. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu:

1) obrazę przepisów prawa karnego materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), a w szczególności:

a) naruszenie art. 258 § 1 k.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż oskarżony J. L. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pomimo, iż zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion czynu zabronionego określonego w art. 258 k.k.,

b) naruszenie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. poprzez skazanie oskarżonego J. L. (1) za przestępstwo określone w art. 270 k.k. pomimo, iż opis czynu nie wskazuje znamion czynu zabronionego,

c) naruszenie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż oskarżony J. L. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, popełnił przestępstwo poświadczenia nieprawdy, pomimo, iż zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion czynu zabronionego określonego w art. 271 § 3 k.k.,

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a w szczególności:

a) naruszenie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nie rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego J. L. (1), oraz jednostronną ocenę zebranego materiału dowodowego poprzez przyznanie wiarygodności jedynie tym dowodom, które zdaniem Sądu wskazują na popełnienie zarzucanych czynów i pominięcie innych dowodów,

b) naruszenie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 8 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż oskarżony J. L. (1) popełnił zarzucane jemu czyny, co nawet nie zostało wykazane w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku,

c) naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, co wyrażało się w braku wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku przyczyn uznania oskarżonego J. L. (1) za winnego każdego z zarzucanych jemu czynów oraz wskazania dowodów na uznanie za winnego,

d) wydanie wyroku i skazanie oskarżonego J. L. (1) w oparciu o nieskonkretyzowane zarzuty, w których brak jest konkretnego określenia rzekomego czynu oskarżonego J. L. (1).

3) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.) poprzez:

a) uznanie, iż oskarżony J. L. (1) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej,

b) uznanie, iż oskarżony J. L. (1) popełnił zarzucane czyny w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

c) uznanie, iż paliwa pochodzą z nielegalnego źródła, w sytuacji, gdy Sąd nawet nie ustalił źródła ich pochodzenia,

d) uznanie, iż oskarżony J. L. (1) pomagał nierzetelnie prowadzić księgi spółki P. P.H. (...) S.A.,

e) uznanie, iż oskarżeni uzyskali korzyść majątkową z rzekomych popełnianych przez nich przestępstw oraz dowolne ustalenie wysokości rzekomych korzyści majątkowych,

f) uznanie za wiarygodnej w całości opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów (...),

Na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k., niniejszym wnosił o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego J. L. (1) od dokonania czynów wskazanego w zaskarżonym wyroku, ewentualnie,

2) uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ponadto, wnosił o zasądzenie kosztów obrony świadczonej z urzędu według norm przepisanych i oświadczam, iż oskarżony J. L. (1) w żadnej części nie poniósł kosztów obrony w sprawie.

Pismo zatytułowane „apelacja” wniósł także oskarżony T. D. (1) zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o:

- uchylenie wyroku w całości

- umorzenie postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych J. S., W. G. i J. L. oraz T. D. są częściowo zasadne, a ich częściowa zasadność musiała spowodować uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na wstępie należy wskazać, że nietrafna jest konstrukcja apelacji obrońcy oskarżonego J. L., bowiem skarżący ten jednocześnie zarzuca wyrokowi obrazę przepisów postępowania, błąd w ustaleniach faktycznych oraz obrazę przepisów prawa materialnego, podczas gdy zarzut obrazę przepisów prawa materialnego może być stawiany jedynie wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych, lecz uważa, że do tychże właściwych ustaleń nietrafnie zastosowano normy prawa materialnego. Taki nieprawidłowy zarzut zawarł również w apelacji obrońca J. S.. Ten apelujący w zarzucie pierwszym podpunkt pierwszy wadliwie zarzucił obrazę art. 9 § 1 k.p.k., podczas gdy przepis ten nie może stanowić podstawy zarzutu, gdyż jest normą o charakterze ogólnym. Obrońca oskarżonego T. D. z kolei, zaskarżając wyrok, deklaratywnie w całości, w istocie – a co wynika z treści zarzutu, jak i wniosku, jedynie co do przypisanego oskarżonemu czynu z art. 258 § 1 k.k., wykazał niekonsekwencję, bowiem z opisu pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu wynika, że zostały one popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i (z wyjątkiem czynu IV, w którym powołano art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.) zakwalifikowane zostały w związku z art. 65 § 1 kk. Skoro więc obrońca uważa, że chybione są ustalenia faktyczne dotyczące brania przez T. D. udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, to logicznym powinno być kwestionowanie także tej części ustaleń, które odnoszą się do popełnienia pozostałych czynów w ramach tejże grupy.

Niezależnie jednak od powyższego, należy uznać, że częściowo trafne są te zarzuty apelacji obrońców, stawiane w powiązaniu ze sposobem umotywowania orzeczenia (art. 424 k.p.k.), które dotyczą oceny zebranych w sprawie dowodów, oceny dokonanej w sposób niepełny i pozostający w sprzeczności z logicznym rozumowaniem, a zatem w taki, który nie pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku, jakkolwiek obszerne, nie odzwierciedla pełnego toku rozumowania Sądu meriti, który doprowadził do przypisania oskarżonym poszczególnych czynów i nienależyście wyjaśnia podstawy prawne orzeczenia. Zawiera ono ustalenia faktyczne (strony 1-27), następnie przytoczenie wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań

świadców i ocenę tych dowodów (strony 31-98), po czym Sąd I instancji stwierdza, że z ujawnionego materiału dowodowego wynika, że wina oskarżonych nie budzi wątpliwości. Stwierdzeniu temu nie towarzyszą żadne rozważania związane z tym, dlaczego te dowody, które zostały uznane za wiarygodne świadczą o winie oskarżonych w zakresie wszystkich przypisanych im czynów. Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku jest nie tylko pobieżne, lecz w pewnej części sprzeczne z zaprezentowanymi we wstępnej części uzasadnienia ustaleniami faktycznymi.

Uzasadniając przypisanie J. S. czynu z art. 258 § 3 k.k. oraz pozostałym oskarżonym czynów z art. 258 § 1 k.k. Sąd Okręgowy stwierdził (str. 105-106), że w ramach utworzenia Biura Handlowego w W. (...) w rzeczywistości założył zorganizowaną grupę mającą na celu popełnianie przestępstw, bowiem to on nawiązał kontakt z pozostałymi oskarżonymi, to on był posiadaczem koncesji na obrót paliwami płynnymi i upoważnił do dysponowania kontem (...) Biura Handlowego w W., a nadto w pełni aprobował działania pozostałych oskarżonych w zakresie transakcji dokonywanych poprzez to konto bankowe, oskarżonych współpracujących z nim poprzez wyszukiwanie kontrahentów oraz tworzenie fikcyjnej dokumentacji księgowej oraz kontakty z innymi osobami w zakresie obrotu paliwami z niustalonych źródeł. Ponadto Sąd meriti przytoczył poglądy panujące w doktrynie oraz orzecznictwie odnoszące się do przestępstwa z art. 258 k.k. Nie kwestionując ani stanowiska doktryny w tym zakresie, ani też przytoczonych orzeczeń, godzi się jednak wskazać, że Sąd I instancji nie podjął nawet próby wykazania, jak te poglądy oraz orzeczenia znajdują przełożenie na realia niniejszej sprawy, zwłaszcza na przytoczone wyżej w niniejszym uzasadnieniu stwierdzenia zawarte w uzasadnieniu wyroku na stronach 105-106, a dotyczące założenia i kierowania przez J. S. zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw oraz przynależności do tejże przez pozostałych oskarżonych. Skoro Sąd meriti przytacza poglądy związane z kierowaniem zorganizowaną grupą przestępczą (strona 108 uzasadnienia) sprowadzające się z jednej strony do tego, że struktura ta musi posiadać określoną hierarchię, z drugiej do tego, że kierowanie tą strukturą to m.in. wydawanie poleceń określonych działań popartych sankcjami, wyraźne przewodzenie, faktyczne panowanie nad istnieniem grupy i jej działalnością, to winien te elementy wskazać w zachowaniach J. S., podczas gdy rozważania tego dotyczące – wyżej przytoczone – sprowadzają się, w skrócie rzecz ujmując, do przypisania temu oskarżonemu działań inicjujących podejmowane później zachowania, a następnie do akceptacji działań pozostałych oskarżonych, co pozostaje w sprzeczności z kierowniczą rolą, o której mowa w art. 258 § 3 k.k. Inicjacja pewnych działań oraz następcza ich akceptacja, a faktyczne kierowanie określoną strukturą w sposób wskazany wyżej, to zachowania o zupełnie innym charakterze. Bez wątplenia – co przyznaje sam Sąd Okręgowy na stronie 108-109 uzasadnienia, powołując się na jeden z komentarzy do kodeksu karnego – dla przyjęcia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej konieczne jest wykazanie owej organizacji istniejącej choćby w sposób luźny. Tego jednak Sąd I instancji nie wykazał, poprzestając na lakonicznych sformułowaniach przytoczonych powyżej. Należy jedynie domniemywać, iż organizację tę uznano w I instancji za luźną. Z opisu czynów z art. 258 § 1 k.k. i art. 258 § 3 k.k. wynika, że celem istnienia grupy było popełnienie przestępstw o określonym charakterze, w istocie tych, które zostały zarzucone oskarżonym aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, w których każdy z oskarżonych miał określoną rolę. Sąd I instancji nie tylko nie wykazał w uzasadnieniu jakiegokolwiek struktury grupy, którą uznał za zorganizowaną w rozumieniu art. 258 k.k., ale nie odniósł się do tego, dlaczego współdziałanie oskarżonych wykroczyło poza ramy współsprawstwa ze ściśle podzielonymi rolami. "Nie każda grupa ludzi ze sobą w jakiś sposób (towarzyski, rodzinny) powiązanych, a nawet nie każdy zespół współsprawców popełniających przestępstwo, choćby mieli precyzyjnie podzielone role, skoordynowane działania itd., są „zorganizowaną grupą” z art. 258 § 1 k.k., ale te tylko co najmniej trzyosobowe zespoły ludzkie, w których istnieje jakaś struktura wewnętrzna o pewnym stopniu trwałości oraz widoczne przywództwo” – (Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie II AKa 181/07 – wyrok z dnia 05grudnia 2007 r.). Orzeczenie to znajduje przełożenie na realia niniejszej sprawy, w których należało precyzyjnie wykazać czy rzeczywiście istniała struktura wewnętrzna grupy, struktury powstałej w konkretnym celu, jej wyraźne kierownictwo oraz rozważyć, czy – w przypadku uznania zasadności pozostałych zarzutów aktu oskarżenia – wspólne popełnianie przestępstw jest współsprawstwem ze ściśłym określeniem roli każdego z oskarżonych, czy też działaniem w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a czego Sąd I instancji nie uczynił. Należy także wskazać, że przytoczone powyżej rozważania zawarte na stronach 105-106, nie tylko wykazują omówione uchybienia, lecz nie przystają do ustaleń faktycznych zaprezentowanych na stronie 1-2 uzasadnienia, w których mowa jedynie o spotkaniu J. S. w kawiarni w W. z pozostałymi oskarżonymi, które odbyło się nie po to, by zawiązywać zorganizowaną grupę przestępczą, lecz po to, by (...) uporała się ze złą sytuacją finansową i w tym celu miał się J. S. zwrócić do pozostałych oskarżonych,

z jednoczesną obietnicą zarobku w przypadku powodzenia. Spotkań o takim charakterze było kilka, a ich efektem było powołanie Biura Handlowego w W. oraz założenie rachunku bankowego w Banku (...) w oddziale (...) oraz upoważnienie oskarżonych J. L., W. G. i T. D. do dysponowania tym rachunkiem. W żadnym fragmencie tychże ustaleń faktycznych nie ma mowy o założeniu grupy, o której mowa w art. 258 k.k., przystąpieniu do niej kogokolwiek, jak też o jej kierowaniu, o jej strukturze, co pozostaje w sprzeczności i z treścią wyroku, jak też z dalszymi rozważaniami Sądu I instancji bez względu na ich trafność i pełność. Zaskarżonym wyrokiem przypisano oskarżonym działanie w grupie przestępczej, a J. S. jej kierowanie do września 2003 r. Odnośnie tej okoliczności Sąd I instancji ustalił, że „współpraca” oskarżonych zakończyła się w tym czasie z powodu nieporozumień między nimi, a także z powodu wypadków samochodowych, jakim ulegał J. S.. Pojęcia „współpraca” i zorganizowana grupa przestępcza nie tylko nie pokrywają się, lecz wręcz się wykluczają, a to z tego powodu, że grupa taka opiera się na określonej hierarchii i podporządkowaniu oraz istnieniu ośrodka decyzyjnego, a nie na współpracy kilku osób. Skoro więc ustalono, że współdziałanie oskarżonych nosi cechy współpracy, należy przyjąć, że to ustalenie pozostaje w sprzeczności z treścią wyroku. Jedynie na marginesie wypada dodać, że przyjęte w I instancji powody zakończenia „współpracy” oskarżonych polegające na nieporozumieniach między nimi, zdają się podważać tezę o wyraźnym przywództwie sprawowanym w sposób charakterystyczny dla zorganizowanej grupy przestępczej.

Z powyższych powodów należy uznać, że oceny dotyczące omawianych zarzutów z art. 258 § 1 i 3 k.k. są niepełne, nadto częściowo wewnętrznie sprzeczne, co sprawia, że zasadne w tym zakresie są zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., jak też będące konsekwencją obrazy art. 7 k.p.k. zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i wyrok w tej części ostać się nie mógł i musiał zostać uchylony w stosunku do wszystkich oskarżonych.

Pozostałe czyny przypisane oskarżonym w ich opisie zawierają ustalenia, że zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, nadto zostały kwalifikowane z zastosowaniem art. 65 § 1 k.k. oraz art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. Tak więc konsekwencją konieczności uchylecia wyroku w wyżej omawianym zakresie musiało być także analogiczne rozstrzygnięcie co do pozostałych czynów. Odnosi się to do wszystkich oskarżonych, w tym T. D.. Apelacja jego obrońcy – o czym powyżej – odnosi się jedynie do czynu I przypisanego temu oskarżonemu, jednak w oparciu o art. 440 k.p.k. należało wyrok uchylić również co do tego oskarżonego, wychodząc poza granice apelacji jego obrońcy.

O uchyleniu wyroku w tej części zadecydowały nie tylko względy związane z kwestią ustalenia działania oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez J. S..

Oskarżonym przypisano czyn kwalifikowany z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Uzasadniając wyrok w części dotyczącej tego czynu Sąd I instancji (strona 110-111 uzasadnienia) podniósł, że istotą tego przestępstwa jest podejmowanie działań zmierzających do wprowadzenia do legalnego obrotu gospodarczego lub finansowego pieniędzy lub innych środków płatniczych, papierów wartościowych, szerzej mienia pochodzącego z działalności przestępczej lub innych nielegalnych źródeł. Z treści dyspozycji art. 299 § 1 k.k. wynika natomiast, że mowa w niej o legalizowaniu korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego. Z opisu czynów z art. 299 § 1 i 5 k.k. przypisanych oskarżonym wynika, że z jednej strony Sąd Okręgowy podzielił opisy czynów zawarte w akcie oskarżenia co do pochodzenia tych korzyści – mają one pochodzić z popełnienia innych czynów zarzucanych oskarżonym tymże aktem oskarżenia, drugiej ustalił ich wysokość na kwotę 1.835.998,00 zł i jest to suma wpłat dokonanych przez T. D. i W. G. na osobiste rachunki bankowe, z których pieniądze te zostały następnie przelane na rachunek spółki (...).

Obrońca oskarżonego W. G. zasadnie podnosi, że warunkiem przypisania sprawcy czynu kwalifikowanego z art. 299 § 1 i 5 k.k. jest ustalenie tzw. czynu pierwotnego, tj. czynu zabronionego, z którego mają pochodzić korzyści majątkowe, będące przedmiotem czynności sprawczych określanych „praniem brudnych pieniędzy”, a więc przedmiotem przyjęcia, przekazania, wywozu za granicę, pomocnictwa do przenoszenia ich własności lub posiadania, albo w stosunku do których podejmowane są inne czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku i przytacza na poparcie swoich wywodów orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2011 r. w sprawie III KK 28/11 opublikowane w OSNKW nr 11 z 2011 roku, poz. 101. Treść tego wyroku w sposób jasny i oczywisty określa, że znamię „korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego” musi być udowodnione w procesie, w taki sam sposób,

jak pozostałe znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., co oznacza, że sąd nie jest zwolniony od udowodnienia przynajmniej tych przedmiotowych elementów czynu pierwotnego, które pozwalają na jego zakwalifikowanie pod znamiona konkretnego czynu zabronionego zawartego w ustawie karnej, ani też nie jest zwolniony od wskazania jego kwalifikacji. Taki sam pogląd zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 2011 r. w sprawie II KK 159/10, w którym stwierdził, że: „Dla realizacji znamion z art. 299 § 1 k.k. konieczne jest, by te wymienione w dyspozycji tego przepisu rzeczy, stanowiące przedmiot karalnych czynności wykonawczych, pochodziły z „korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego”. Oznacza to, że niezbędne jest ustalenie owego czynu oraz korzyści bezpośrednio lub pośrednio z niego odniesionej przez sprawcę lub inną osobę, a następnie wprowadzonej do obrotu. Uznanie danej osoby sprawcą „prania brudnych pieniędzy”, spenalizowanego w występkę z art. 299 § 1 k.k. wymaga wykazania mu świadomości posługiwania się wartościami majątkowymi o przestępczym pochodzeniu oraz wolę udaremnienia lub znacznego utrudniania identyfikacji tych pieniędzy przez uprawnione organy” (LEX nr 785651).

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy i zaprezentowane wywody Sądu I instancji stwierdzić należy, że można aprobować pogląd, iż przedmiotem czynności wykonawczych w ramach czynu z art. 299 § 1 k.k. jest mienie pochodzące, jak to określono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - z działalności przestępczej oraz innych nielegalnych źródeł, jedynie pod tym warunkiem, że – zgodnie z tym, o czym powyżej – owa działalność przestępcza lub owe źródła zostaną ustalone w sposób jasno określający z jakiego czynu zabronionego (konkretnego) pochodzą, z podaniem jego kwalifikacji prawnej, a tego Sąd I instancji nie uczynił.

Skoro przyjęto w I instancji, że kwota 1.835.998 zł, to pieniądze, które zostały „wyprane”, winien wskazać, że stanowią one korzyść związaną z popełnieniem konkretnego czynu zabronionego, czego nie uczynił. Trafnie w uzasadnieniu apelacji wskazuje obrońca J. L. (strona 5), że brak w motywacyjnej części wyroku argumentacji związanej z pochodzeniem tych środków z przestępstw popełnionych przez oskarżonych (taka jest konstrukcja czynów im przypisanych, o czym poniżej). Z uzasadnienia wyroku – jego 111 strona – wynika, że Sąd meriti przyjął, iż środki te pochodziły z obrotu paliwami płynnymi, a źródeł pochodzenia części paliw nie ustalono, co świadczy o ich nielegalnym pochodzeniu, gdyż – gdyby źródła te były legalne, paliwo posiadałoby odpowiednią dokumentację księgową. Z ustaleń Sądu I instancji wynika także, że jedynie co do 369100 litrów paliwa nie udało się ustalić źródeł jego pochodzenia (str. 15 uzasadnienia), nawet bez wskazania ich wartości, choćby w przybliżeniu. Taki tok rozumowania nie daje odpowiedzi na pytanie czy kwota 1.835.988 zł rzeczywiście pochodzi z korzyści związanej z popełnieniem jakiegokolwiek przestępstwa – stwierdzenie, że pochodzi z obrotu paliwami, w tym w części z nieustalonego źródła, nie jest wystarczające dla ustalenia omawianego znamienia czynu z art. 299 § 1 k.k., zwłaszcza zaś wobec opisu czynów kwalifikowanych z art. 299 § 1 i 5 k.k. przypisanych oskarżonym. Z opisów czynów kwalifikowanych z art. 299 § 1 i 5 k.k. przypisanych oskarżonym wynika bowiem, że Sąd I instancji – za aktem oskarżenia – przyjął, iż przedmiotem czynności wykonawczych były korzyści majątkowe uzyskane w wyniku przestępstw opisanych w innych punktach aktu oskarżenia obejmującego niniejszą sprawę, a więc czynów z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 258 § 3 k.k. (co do J. S.) oraz przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów i karnych skarbowych (z wyjątkiem oskarżonego W. G.). Brak w uzasadnieniu wyroku jakiegokolwiek umotywowania, w jakiej części korzyści te pochodzą z faktu założenia grupy i jej kierowania przez J. S., a z faktu brania w niej udziału przez pozostałych oskarżonych, skoro została ona założona i istniała po to, by popełniać przestępstwa m.in. o charakterze gospodarczym, jakie korzyści odnieśli oskarżeni z popełnienia przestępstw o charakterze formalnym, bo taki charakter ma czyn z art. 258 k.k., nadto, że były to korzyści następnie „wyprane” w sposób ujęty w opisie czynów im przypisanych. Przyjęcie takiego toku rozumowania zdaje się pozostawać w zamkniętym kręgu – założenie grupy ma na celu popełnienie różnych przestępstw (m.in. z art. 299 § 1 i 5 k.k.), a z drugiej strony „czynem pierwotnym” z art. 299 § 1 i 5 k.k. ma być przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej lub jej założenie i kierowanie, na co zasadnie zwraca uwagę obrońca oskarżonego W. G.. Wyraźnie widać to właśnie odnośnie osoby tego oskarżonego, któremu postawiono jedynie dwa zarzuty – z art. 258 § 1 k.k. i z art. 299 § 1 i 5 k.k., a w opisie tego drugiego znalazło się sformułowanie o pochodzeniu „brudnych pieniędzy” jedynie z czynu z art. 258 § 1 k.k. Pozostałym oskarżonym postawiono także (poza czynami z art. 258 § 1 k.k. lub z art. 258 § 3 k.k.) inne zarzuty, a wedle opisu czynów z art. 299 § 1 i 5 k.k. środki podlegające „wypraniu” miały pochodzić – poza przynależnością do zorganizowanej grupy przestępczej lub jej założenia i kierowania, także z tychże przestępstw. Sąd I instancji w ogóle kwestii tej nie umotywował. Nie odniósł się wcale do tego, dlaczego przyjął, że działania

polegające na fałszowaniu faktur, posługiwaniu się nimi, poświadczeniu nieprawdy, prowadzeniu nierzetelnym ksiąg spółki i pomocnictwu do tegoż prowadzenia uznał za źródło pochodzenia prawie 2 mln zł. Przyjął co prawda, że faktury wskazane w poszczególnych zarzutach miały dokumentować transakcje, które w rzeczywistości nie miały miejsca, lecz nie wykazał jakiegokolwiek związku między popełnieniem tych przestępstw, a pochodzeniem kwoty 1.835.998 zł, kwitując to enigmatycznym stwierdzeniem, że pochodzi ona z obrotu paliwami płynnymi, w części z nieustalonego źródła, które ocenił jako nielegalne. To samo odnosi się do czynu z art. 61 § 1 k.k.s. przypisanego oskarżonemu J. S., i czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. przypisanego J. L. i T. D..

Poglądy co do tego, czy korzyści związane z popełnieniem przestępstwa, o których mowa w art. 299 § 1 k.k. to korzyści pochodzące bezpośrednio czy pośrednio z popełnionego przestępstwa są rozbieżne – Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w sprawie II KK 226/09 w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 2010 r. (LEX 590212) opowiedział się za wykładnią gramatyczną, z której wynika, że przez korzyści te należy rozumieć korzyści pochodzące zarówno bezpośrednio, jak też pośrednio z popełnionego przestępstwa, przyznając, że nie jest to pogląd jedyny i cytując odmienne zdania w tej kwestii. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 21 kwietnia 2011 r. w sprawie II AKA 20/11 (LEX 846478) wyraził pogląd, że przedmiotem czynności wykonawczych w ramach zachowań właściwych art. 299 § 1 k.k. mogą być tylko środki pochodzące pośrednio z popełnienia czynu zabronionego, jednak istotne jest, a co wynika z uzasadnienia tego wyroku, że realia tej sprawy były bardzo zbliżone do sprawy niniejszej i niezależnie od tego, czy korzyści, o których mowa w art. 299 § 1 k.k. mają pochodzić bezpośrednio, czy pośrednio z popełnionych przestępstw należy rozważyć, czy fałszowanie i wystawianie fikcyjnych faktur nie miało na celu udaremnienia stwierdzenia pochodzenia środków pieniężnych, a więc czy ich wystawianie nie było jedną z czynności właściwych dyspozycji art. 299 § 1 i 5 k.k., a wówczas – w realiach niniejszej sprawy w przypadku takiego ustalenia – popełnienie czynów przeciwko wiarygodności dokumentów straciłoby status źródła owych korzyści związanych z popełnieniem tych przestępstw. Sąd I instancji nie wykazał jednak żadnego związku – ani pośredniego, ani bezpośredniego - pomiędzy kwotą 1.835.998 zł, a popełnieniem przestępstw określonych w opisach czynów przypisanych oskarżonemu, ale także nie rozważył tego, czy działania oskarżonych nie stanowiły w istocie zachowań mających na celu udaremnienie stwierdzenia pochodzenia środków pieniężnych, a co stanowi lukę w toku rozumowania tego Sądu, będącą obrazą art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., co sprawia, że ocena ta ostać się nie może.

Odnosząc się do tej części apelacji obrońcy oskarżonego J. L., która dotyczy naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 270 § 1 k.k., należy stwierdzić, że zarzut ten jest chybiony. Skarżący uważa, że doszło do obrazu tego przepisu poprzez wadliwy opis czynu przypisanego temu oskarżonemu - tenże opis, wedle obrońcy nie zawiera wszystkich ustawowych znamion tego występku, a konkretnie nie zawarto w opisie czynu określenia, że przerobienie dokumentu lub jego użycie nastąpiło w celu użycia go za autentyczny, jako cel działania oskarżonego wskazano działanie po to, aby osiągnąć korzyść majątkową, co nie wyczerpuje znamion art. 270 § 1 k.k. Uważna lektura opisu czynu przypisanego oskarżonemu J. L. wskazuje, że skarżący nie ma racji, albowiem opis tego czynu – II z zarzucanych temu oskarżonemu – zawiera nie tylko wskazanie, że celem działania oskarżonego było osiągnięcie korzyści majątkowej, lecz użyto w tymże opisie sformułowania, że działania te, polegające na podrobieniu wskazanych w zarzucie dokumentów były podjęte „dla potwierdzenia nie zaistniałych w rzeczywistości transakcji handlowych pomiędzy firmą (...) S.A. a firmami (...) oraz (...), co jest równoznaczne z celem wskazanym w dyspozycji art. 270 § 1 k.k. Jeżeli podrobione dokumenty mają potwierdzać zaistnienie określonych zdarzeń o charakterze gospodarczym, które w rzeczywistości nie zaistniały i w tym właśnie celu zostały podrobione, to podrobienie to musi być ocenione, jako działanie podjęte w celu użycia takiego dokumentu za autentyczny, a więc w celu określonym art. 270 § 1 k.k. W opisie czynu przypisanego sprawcy muszą zostać zawarte wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa, przy czym obowiązek ten nie może być utożsamiany z koniecznością użycia takich samych sformułowań, jakimi posłużył się ustawodawca w dyspozycji danego przepisu, istotne natomiast pozostaje – bez względu na literalne brzmienie treści zarzutu – by poszczególne elementy opisu czynu łącznie złożyły się na wszystkie znamiona przestępstwa wskazane w ustawie.

Kwestionując przypisanie J. L. występku kwalifikowanego z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. jego obrońca wskazuje także na uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2003 r., prezentującą pogląd, że art. 62 § 2 lub 5 k.k.s. stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 270 § 1 k.k.. albowiem nierzetelna faktura VAT godzi w obowiązek finansowy

wobec państwa i uważa, że ewentualna odpowiedzialność oskarżonego winna zamknąć się przypisaniem mu występkę karno skarbowego. Nie rozstrzygając obecnie zakresu odpowiedzialności J. L. należy jednak zważyć, że z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2004 r. (LEX 83757) wynika, że: „Skoro faktura VAT dokumentuje okoliczności istotne dla prawa publicznego i wywołuje konsekwencje publicznoprawne na równi z niektórymi dokumentami wystawianymi przez organy administracji państwowej, a uprawnienie określonych podmiotów do jej wystawiania płynie wprost z ustawy, to wystawca takiej faktury jest inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w rozumieniu art. 271 § 1 kk. Jeżeli jednak wystawia fakturę nierzetelną, godząc w obowiązek podatkowy, dopuszcza się wówczas czynu zabronionego określonego w art. 62 § 2 lub 5 kks, stanowiącego *lex specialis*. W innym wypadku, gdy wystawienie nierzetelnej faktury nie godzi w żaden obowiązek podatkowy, wtedy wchodzi w grę kwalifikacja prawna z art. 271 § 1 kk.”. Podobną wymowę mają postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie IV K.K. 321/06 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 2010 r. (II AKa 103/10). Podnosząc zawarte w apelacji argumenty skarżący pomija w ogóle bezsporny fakt, iż żadnemu z oskarżonych nie zarzucono godzenia w obowiązek podatkowy wobec państwa, poprzestając jedynie na lakonicznych stwierdzeniach dotyczących zakresu ewentualnej odpowiedzialności J. L. i przytoczeniu wskazanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego. Kwestionując z kolei przypisanie temu oskarżonemu także odpowiedzialności z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z jednej strony prezentuje pogląd, że popełnienie przestępstwa winno opierać się jedynie na przepisach prawa, a nie orzecznictwie, z drugiej odwołuje się do niczego innego, jak do tegoż orzecznictwa oraz komentarza do kodeksu karnego, popadając w swoistego rodzaju sprzeczność. Niezależnie jednak od tego należy podnieść, że kwestie poruszone w tej części apelacji – dotyczące wykładni art. 271 § 1 i 3 k.k. – wymagały zarówno od skarżącego, jak i od Sądu I instancji szerszej argumentacji. Wykładnia omawianego przepisu rzeczywiście nie jest jednolita, co nakłada obowiązek, tak na sąd orzekający, jak na skarżącego, nie tylko zaprezentowania własnego poglądu w tej materii, ale także umotywowania, dlaczego nie akceptują przeciwnych stanowisk. Sąd I instancji poprzestał w tym względzie jedynie na skąpej argumentacji (strona 110 uzasadnienia), w ogóle pomijając zdania przeciwne dotyczące wykładni art. 271 § 1 i 3 k.k., co sprawia, że i w tym zakresie motywacyjna część wyroku musi zostać uznana za niepełną.

O ile uzasadnienie wyroku odnosi się do okoliczności związanych z nieprawidłowościami w prowadzeniu ksiąg rachunkowych spółki (str. 113-114), o tyle nie zawiera jakiegokolwiek argumentacji, jakie powody zadecydowały o przypisaniu J. L. i T. D. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s., co uniemożliwia kontrolę instancyjną wyroku i w tym zakresie.

J. S., J. L. i T. D. przypisano wyrokiem Sądu Okręgowego działania w warunkach art. 6 § 2 k.k.s., dwóm ostatnim w formie pomocnictwa. Sąd I instancji nie wypowiedział się także odnośnie tego, z jakich powodów przyjął taką konstrukcję prawną w odniesieniu do czynu z art. 61 § 1 k.k.s. polegającego na nierzetelnym prowadzeniu ksiąg rachunkowych. Instytucja czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. winna znajdować zastosowanie jedynie w odniesieniu do tych typów przestępstw, w których znamię czynnościowe ujęte zostało w ten sposób, że jego wypełnienie możliwe jest jednym zachowaniem, nie znajduje natomiast zastosowania do przestępstw trwałych, wieloodmianowych, zbiorowych oraz popełnianych z reguły powtarzającymi się zachowaniami (komentarz P. K. do Kodeksu Karnego Skarbowego, teza 22 – LEX). W komentarzu tym powołano się na zbędność powoływania się na art. 6 § 2 k.k.s. w wypadkach tzw. wieloczynowego określenia znamion, wskazując jako przykłady urządzenie lub prowadzenie gry (art. 107 § 1 k.k.s.), trudnienie się sprzedażą losów (art. 100 k.k.s) – teza 21 do omawianego przepisu. Pod wskazanym wyżej kątem należało przeanalizować znamię „prowadzi” użyte przez ustawodawcę w art. 61 § 1 k.k.s., a co za tym idzie ocenić, czy jego wymowa uzasadnia stosowanie konstrukcji z art. 6 § 2 k.k.s., a czego w I instancji także nie uczyniono.

Powyzsze uchybienia z art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. musiały więc skutkować uchyleniem wyroku w całości i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wobec treści wyroku Sądu Apelacyjnego odnoszenie się do pozostałej części apelacji obrońców jest obecnie przedwczesne.

Sąd I instancji rozpoznając sprawę ponownie winien mieć na uwadze powyższe rozważania, winien rozważyć zastosowanie w toku przewodu sądowego art. 442 § 2 k.p.k., wydając wyrok mieć na względzie treść art. 443 k.p.k.,

w tym mieć na uwadze to, że orzeczenie surowsze odnosi się także do opisów czynów, zebrane dowody ocenić wyczerpująco, wszechstronnie, bez obrazy art. 7 k.p.k., a w przypadku konieczności sporządzenia uzasadnienia wyroku uczynić to zgodnie z wymogami wskazanymi w art. 424 k.p.k., co odnosi się także do kwestii prawnych.

O wynagrodzeniu dla obrońców z urzędu orzeczono na podstawie § 14. 2. pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.